

Arrest

nr. 70 679 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 27 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. BREEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De motieven van de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2011, luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

genomen op datum van 03.08.2011

Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006:

Overwegende dat de genaamde (K.A.K.) geboren te Gazipur Kapasia op X, onderdaan van Bangladesh, verblijvende te (...)

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006. Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB275181) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07/10/2009 (BS 14/10/2009).

De arbeidskaart B (VGB275181) die werd toegekend aan betrokkene was geldig van 17/05/2010 t.e.m 16/05/2011 in de hoedanigheid van behandelaar van voedingswaren voor rekening van EUROFACT NV, Sint-Salvatorstraat 123 bus 125 9000 GENT,

Overwegende dat hij in het bezit werd gesteld van een A-kaart (tijdelijk verblijf) geldig voor de duur van de arbeidskaart B+ 30 dagen. nl: tot 16/05/2011+30 dagen

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.03/06/2010 worden vermeld:

"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van haar verblijfsvergunning dient betrokkene volgende documenten voor te leggen:

1. Een nieuwe arbeidskaart B
2. Een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling
3. Een recent arbeidscontract

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 15 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister."

Overwegende echter dat betrokkene nooit in dienst is getreden bij de firma EUROFACT NV, zo blijkt uit dimonanazicht dd.03/08/2011. Uit het voorgelegde attest van het OCMW Leuven dd.21/06/2011 blijkt dat hij niet gewerkt heeft en volledig leefloon heeft genoten als alleenstaande in de periode 01/01/2011 tem 31/05/2011

Overwegende dat betrokkene een nieuwe arbeidskaart B voorlegt i'VGB313035) geldig van 04/07/2011 t.e.m. 03/07/2012 in de hoedanigheid van arbeider-inpakker voor rekening van JAF TOTAALTECHNIEK BV (NL). Odilon Vandedindenstraat, 20 9050 GENT,

Hij legt ook een recente arbeidsovereenkomst voor bij werkgever JAF TOTAALTECHNIEK (opgesteld op 05/06/2011) en met ingang van 15/06/2011.

Overwegende echter dat dit nieuwe arbeidscontract vlak voor het vervallen van de A-kaart ingaat. De dimonacontrole uitgevoerd op 03/08/2011 toont aan dat betrokkene niet effectief is aangemeld als werknemer bij deze nieuwe werkgever. Betrokkene kan geen bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling voorleggen. Hiermee komt hij niet tegemoet aan één van de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden

Overwegende dat volgens art 13§3. tweede lid van de wet - de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten. kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven -Indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden"

Wordt besloten om aan hem:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007. het bevel te geven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland. Finland. Frankrijk Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen. Luxemburg. Malta, Nederland, Noorwegen Oostenrijk. Polen. Portugal, Slovaakse Republiek, Slovenië. Spanje. Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig dagen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending de van artikelen 1,2,3 en 4 van de wet van 29 juli 1991, artikel 9bis en 13 van de wet van 15.12.80 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.06, KB houdende de bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd 7.10.09 BS 14.10.09., redelijkheidsbeginsel, art 3 en 8 EVRM. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing geen rekening houdt met stuk 2, de brief van verzoeker die via de firma Totaaltechniek is verzoeken en waarin verzoeker melding maakt van het feit dat hij nooit heeft kunnen werken bij Eurofact. Dat men hiermee rekening had moeten houden. Dat men tevens geen rekening hield met het feit dat door de afwezigheid van de manager van Totaaltechniek de arbeidskaart lang op zich heeft laten wachten. Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de Vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401).

Dat het niet redelijk is om geen rekening te houden met stuk 2 en het feit dat verzoeker nooit heeft mogen werken en tevens niet redelijk om geen rekening te houden met het feit dat het lang heeft geduurd vooraleer de nieuwe arbeidskaart is afgeleverd. Dat het buiten de wil om is van verzoeker dat de voorwaarden zich niet hebben gesteld en dat hij de diensten dan nog zelf op de hoogte heeft gebracht. Dat, artikel 9bis en 13 van de wet van 15.12.80 betreffende de toegang tot het grondgebied. Het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.06, samen met KB houdende de bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd 7.10.09 U3S 14.10.09) inderdaad vraagt om aan een aantal voorwaarden te voldoen, gekoppeld aan het verblijf. Dat verzoeker echter aan die voorwaarden voldoet nu hij een nieuwe arbeidskaart en arbeidscontract voorlegt. Dat het echter, gezien de afwezigheid van de manager van Totaaltechniek niet tijdig is toegekomen en verzoeker de arbeidskaart te laat heeft ontvangen om nog voor de desbetreffende datum effectief tewerkgesteld te worden en verzoeker nu een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. Dat het dan ook niet verzoekers fout is dat hij niet heeft kunnen werken bij de eerste firma gezien die hem niet meer in dienst wou nemen, waar hij de overheid van in kennis heeft gesteld. Dat in dit geval dan ook niet kan worden gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet, daar hij dit wel doet, of in de onmogelijkheid verkeert dit te doen, en dit buiten zijn wil. Dat het verblijf dan ook verlengd moet worden. Dat het onmenselijk is om op basis van deze redenen het verblijf aan verzoeker te weigeren en hem terug te sturen naar zijn land van herkomst (schending art 3 EVRM) dat het tevens ongehoord is om verzoeker die hier een privéleven heeft opgebouwd na een jaar van hoop dit nu weer af te nemen om redenen die buiten zijn wil om zijn.”

2.2. Verzoeker gaat niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing en betoogt dat de beslissing geen rekening houdt met een brief van de firma Totaaltechniek waarin zou vermeld worden

dat hij nooit heeft kunnen werken bij Eurofact. Verder wijst verzoeker er op dat hij intussen opnieuw aan de slag zou kunnen met een nieuwe arbeidskaart.

2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt op afdoende wijze dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in toepassing van artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet:

“Overwegende echter dat betrokkene nooit in dienst is getreden bij de firma EUROFACT NV, zo blijkt uit dimonanazicht dd.03/08/2011 Uit het voorgelegde attest van het OCMW Leuven dd.21/06/2011 blijkt dat hij niet gewerkt heeft en volledig leefloon heeft genoten als alleenstaande in de periode 01/01/2011 tem 31/05/2011

Overwegende dat betrokkene een nieuwe arbeidskaart B voorlegt i'VGB313035) geldig van 04/07/2011 t.e.m. 03/07/2012 in de hoedanigheid van arbeider-inpakker voor rekening van JAF TOTAALTECHNIEK BV (NL). Odilon Vandedindenstraat, 20 9050 GENT,

Hij legt ook een recente arbeidsovereenkomst voor bij werkgever JAF TOTAALTECHNIEK (opgesteld op 05/06/2011) en met ingang van 15/06/2011.

Overwegende echter dat dit nieuwe arbeidscontract vlak voor het vervallen van de A-kaart ingaat. De dimonacontrole uitgevoerd op 03/08/2011 toont aan dat betrokkene niet effectief is aangemeld als werknemer bij deze nieuwe werkgever. Betrokkene kan geen bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling voorleggen. Hiermee komt hij niet tegemoet aan één van de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”.

2.4. Verzoeker werd bij brief van 5 juni 2010 uitdrukkelijk in kennis gesteld van de voorwaarden die gelden voor de verlenging van zijn verblijfsrecht, met name: *“een nieuwe arbeidskaart B, een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling, een recent arbeidscontract.”*

2.5. Zoals uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heeft verzoeker niet aangetoond te voldoen aan de voorwaarde voor een verlenging van een verblijf.

2.6. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid concludeerde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoeker kan geen recente en effectieve bewijzen van tewerkstelling voorleggen.

2.7. Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met ongedateerde een brief van Jaf Totaaltechniek die hij als stuk 2 bij het verzoekschrift heeft gevoegd. Vooreerst wordt vastgesteld dat deze brief zich niet in het administratief dossier bevindt. Voorts wordt opgemerkt dat voornoemde brief is verzonden naar *“Stadskantoor Leuven te Leuven. Afdeling Arbeidsmigratie”* en niet naar de dienst vreemdelingenzaken. Ten slotte wordt opgemerkt dat in deze brief geen sprake is van het feit dat *“door de afwezigheid van de manager van Totaaltechniek de arbeidskaart lang op zich heeft laten wachten”*. Terwijl wel degelijk rekening werd gehouden met de nieuwe arbeidskaart zoals uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

2.8. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op basis van de door verzoeker voorgelegde elementen oordeelde dat hij niet meer voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

2.9. Tenslotte werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M. Verzoeker verwoordt dit onderdeel van zijn enig middel evenwel uiterst summier. Verzoekers betoog ter zake luidt als volgt: *“Dat het onmenselijk is om op basis van deze redenen het verblijf aan verzoeker te weigeren en hem terug te sturen naar zijn land van herkomst (schending art 3 EVRM) dat het tevens ongehoord is om verzoeker die hier een privéleven heeft opgebouwd na een jaar van hoop dit nu weer af te nemen om redenen die buiten zijn wil om zijn.”*

2.10. Wat betreft de vermeende schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft stipuleert deze bepaling vooreerst dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele

waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.11. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.12. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.13. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.14. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.15. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.16. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

2.17. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.18. Verzoeker legt evenwel, noch in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting enige informatie neer waaruit zou kunnen blijken dat hij een ernstig risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst. Verzoeker doet allerm minst blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze loutere bewering minstens staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

2.19. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Verzoeker brengt bovendien geen enkel concreet gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken.

2.20. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.20. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.21. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.22. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

2.23. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

2.24. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.25. Verzoeker stelt geraakt in zijn betoog echter niet verder dan het uiterst summiere: *"(...) dat het tevens ongehoord is om verzoeker die hier een privéleven heeft opgebouwd na een jaar van hoop dit nu weer af te nemen om redenen die buiten zijn wil om zijn"*.

2.26. Verzoeker geeft bijgevolg geen nadere uitleg over het 'gezin' of het 'privé-leven' in de zin van artikel 8 van het EVRM noch toont hij het bestaan van dergelijk gezins- of privé-leven aan, en valt dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt aldus op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welk privé-, gezins- of familieleven hij geschonden acht door de bestreden beslissing.

2.27. Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen.

2.28. Bijgevolg is een bevel om het grondgebied, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 13§3 van de vreemdelingenwet, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC